

«Παρεμβαίνοντες...»

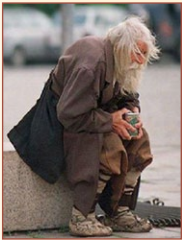

Ένας άγγελος στὸν δρόμο μας

Διηγείται ὁ Γερ. Τ.:

«Πάνε περίπου τριάντα χρόνια ἀπὸ τότε ἦταν ἡ πρώτη μου χρονιά ὡς Μοναχοῦ. **Κ**ατηφορίζαμε ἕναν δρόμο τοῦ Σάν Φρανσίσκο μαζί μὲ ἕναν ἡλικιωμένο Ἐπίσκοπο. **Μ**ισὸ τετράγωνο μπροστά, ἕνας ἄνδρας μὲ βρώμικα καὶ κουρελιασμένα ρούχα ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος μας. **Ό**ταν τὸν πλησιάσαμε, εἶδα ὅτι ἀπὸ τὰ ξεχαρβαλωμένα παπούτσια του φαίνονταν οἱ πατούσες τῶν ποδιῶν του.

Ένστικτωδῶς, ἔπιασα τὸν Ἐπίσκοπο ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ προσπάθησα νὰ τὸν κατευθύνω στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο. **Έ**κεῖνος ἐπέμενε νὰ συνεχίσουμε ὅπως πηγαίναμε καὶ τότε ἐγὼ ἀναγκάστηκα νὰ πῶ, ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ περάσουμε ἀπέναντι γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὸν ἄνδρα μὲ τὸ “σαλεμένο” βλέμμα πὸν μᾶς πλησίαζε. **Ό** Ἐπίσκοπος ὁμως ἀγνόησε τὶς διαμαρτυρίες μου, καὶ ἔτσι συνεχίσαμε τὴν πορεία μας πρὸς τὸν βρώμικο ἄστεγο.

Μόλις ἦρθαμε πρόσωπο πρὸς πρόσωπο, ὁ Ἐπίσκοπος σταμάτησε, ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος του, πῆρε τὰ βρώμικα χέρια του ἀνθρώπου στὰ δικά του καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα χαρτονόμισμα εἴκοσι δολαρίων: “**Ν**ὰ πάρεις κάτι νὰ φᾶς”. **Ό** ἄνδρας, πὸν τόση ὥρα κοίταζε τὸ ἔδαφος, σήκωσε τὰ μάτια του καὶ μᾶς κοίταξε μὲ τὰ πιὸ καθαρὰ γαλανὰ μάτια πὸν εἶχα δεῖ ποτὲ στὴν ζωή μου, χαμογέλασε καὶ πῆρε τὰ χρήματα.

Αποσβολώθηκα καὶ ἐνῶ συνεχίζαμε τὸν δρόμο μας, παρατήρησα, ὅτι ἐκεῖνα τὰ μάτια δὲν ἦταν μάτια κάποιου τρελοῦ, οὔτε κάποιου ἐξαθλιωμένου ζητιάνου, ἀλλὰ μάτια ἐνὸς πανέξυπνου ἀνθρώπου. **Ό** Ἐπίσκοπος ἀπάντησε, ὅτι “χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε, πέσαμε πάνω σ’ ἕναν ἄγγελο”.

Η ἀνάμνηση αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, πὸν ἔμοιαζε γεμᾶτος σοφία καὶ θεία ἀγάπη, ποτὲ δὲν μὲ ἄφησε καὶ μέχρι σήμερα μοῦ θυμίζει, ὅτι **π**ρέπει νὰ χαιρετοῦμε ὅλους σὰν νὰ ἦταν ὁ Χριστός».

Ὁ Ἐραμιστῆς

† ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς

28.8.2022 ἐκ. ἡμ.,

† Ὁσίου Μωϋσέως τοῦ Αἰθίοπος